

VICENT SANCHIS, director
SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ,
LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNAZI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];
ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CASTILLO [Suplement Cultura]; MANEL
CASTILLA [Disseny]; SANTI GONZÁLEZ [Món];

PEPA MASÓ [Societat i Barcelona]; ÓSCAR
MONTFERRER [Comunicació]; ALBERT PLA [Edició];
CARLES PRATS [Opinió]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SANTI MAYOR FARGUELL

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona

DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat

CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT
Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252
PUBLICITAT: PUBLIPRESS MEDIA, SA. www.publipressmedia.com. Tel.: 902 17 85 85
Barcelona: Diagonal, 475 - 08036. Tel.: 93 344 30 00; Madrid: María de Molina, 54, 4 - 28006. Tel.: 91 515 91 00;
Girona: Ctra. Barcelona, 12-14, 1r 6a - 17001. Tel.: 97 241 69 38; País Basc: Iruña, 1, entresòl esquerra - 48014.
Bilbao. Tel.: 94 475 54 25; País Valencià: Isabel la Catòlica, 8, despax 14 - 46004. València. Tel.: 96 353 06 20;
Andalusia: Edifici Cristina. c/ Almirante Lobo, 2, 4t esquerra - 41001. Sevilla. Tel.: 95 450 21 85.
IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD. A efectes del que preveu l'article
32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat
de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Emma Reverter

Autora de 'Guantánamo'

Els pits de Hillary Clinton

Els pits de Hillary Clinton ja són oficialment tema de la campanya presidencial. Els diaris més solvents dels Estats Units —el *Washington Post*, el *New York Times*, el *Wall Street Journal* i el *Boston Globe*—, les cadenes de televisió CNN, ABC i NBC, i els blogs polítics més influents del país se centren aquests dies en una polèmica iniciada per Robin Givhan, una columnista del *Washington Post* experta en imatge que el 20 de juliol va criticar l'escot mostrat per Hillary Clinton en el marc d'una compareixença davant del Congrés.

GIVHAN NO ÉS UNA COLUMNISTA QUALSEVOL. És editora de moda del diari i l'any passat va guanyar el premi Pulitzer pels seus articles d'opinió sobre la imatge dels personatges més poderosos dels Estats Units. Des de la seva columna ha comentat l'estil de polítics, presentadors de televisió, actors, cantants, aristòcrates i models. Ningú s'escapa a l'ull crític de la Givhan. Dues de les columnes que van ser determinants per guanyar el Pulitzer a la millor crítica són les dedicades al vicepresident Dick Cheney i a la secretària d'Estat Condoleezza Rice. "En una trobada de líders mundials per recordar el 60 aniversari de l'alliberament d'Auschwitz, el vicepresident es va presentar amb el tipus de roba que normalment es posaria per anar a la neu", diu la primera. De Rice, que es va presentar a una trobada amb militars vestida de negre i amb botes de taló d'agulla fins als genolls, indica: "L'abric negre i les botes fins als genolls són una mostra de sexe i poder [...]. Rice semblava preparada per pronunciar un discurs contundent i per saltar al més pur estil Matrix si era necessari".

FINA ARA LES SEVES COLUMNES SOBRE IMATGE només havien rebut elogis, però els seus comentaris crítics sobre l'escot de Hillary Clinton han provocat la indignació de milers de lectors del *Post* —especialment dones— i la reacció dels responsables de la campanya presidencial de la senadora.

EL LECTOR ES DEU PREGUNTAR COM ANAVA VESTIDA la senadora per aixecar tota aquesta polèmica: portava

"I com és que fins ara ningú havia criticat l'escot d'un candidat a la presidència dels Estats Units? La resposta és molt senzilla: Hillary Clinton és el primer candidat presidencial en la història dels Estats Units que té pits"

GUILLEM CIFRE

una jaqueta de color rosa sota la qual s'insinuava un top de color negre sota el qual s'insinuava l'inici d'un escot. "És molt temptador afirmar que un escot provoca la mateixa incomoditat que veure Rudy Giuliani amb una camisa oberta fins al pit o un home amb la cremallera dels pantalons abaixada", afirmava Givhan, que tampoc dubtava a assegurar que mostrar escot "no vol dir necessàriament que una dona vol convertir-se en objecte sexual, però sí que indica que no té inconvenient a mostrar la seva sexualitat com un ingredient més d'altres trets de la seva personalitat com la intel·ligència, la força i el seu sentit de l'humor".

DAVANT DE L'ALLAU DE QUEIXES, la defensora del lector del *Washington Post*, Deborah Howell, ha defensat la publicació de la columna: "¿L'article qüestiona que Clinton pugui ser presidenta? En absolut. ¿Volem llegir una columna sobre el seu escot? Sí. Va ser l'article més llegit de la web el dia que es va publicar".

ELS ASSESSORS DE HILLARY CLINTON han aprofitat la polèmica per enviar una carta massiva que sota el títol *Escot* demana diners per a la campanya presidencial: "La columna representa un insult per a qualsevol dona que vulgui ser tractada amb respecte pel seu entorn laboral [...], reacciona contra aquest tipus de comentaris grollers i mesquins".

LA IMATGE DELS CANDIDATS PRESIDENCIALS sempre ha estat tema de debat i també objecte de crítica. Sense anar més lluny, Givhan ha dedicat columnes recents a un banyador del candidat demòcrata Barack Obama i als pentinats del candidat republicà Rudy Giuliani (que no fa gaire va prendre la decisió de mostrar la seva calba) i del candidat demòcrata John Edwards (que en un moment d'imperdonable candidesa va reconèixer davant les càmeres que es gasta 350 euros cada vegada que va al barber).

I COM ÉS QUE FINA ARA NINGÚ HAVIA CRITICAT L'ESCOT d'un candidat a la presidència dels Estats Units? La resposta és molt senzilla: Hillary Clinton és el primer candidat presidencial en la història dels Estats Units que té pits.

DE FIL DE VINT

Mirem Escòcia

Isabel-Clara Simó

Schiller parlava de "la gran influència d'un bon teatre estable sobre l'esperit de la nació", com explica Artur Quintana al pròleg del *Teatre* de Schiller de les MOLI (un pròleg que, en la seva brevetat, és d'un gran interès). Això era a finals del XVIII; no sé si ara, a principis del XXI, no hauríem de posar en comptes del teatre la televisió. Schiller deia això a propòsit de l'estrena d'*Els bandits*, una obra en favor de la unificació d'Alemanya i en contra de les velles estructures. Ara bé: jo no recordo cap obra de teatre catalana en pro de la independència; ni tampoc que aquesta sigui l'actitud de TV3. De vegades ho he pensat: doneu-me una televisió que opti per la independència i el nombre d'independentistes creixerà. Hi ha els arguments, per una banda; hi ha la pèrdua de la por (la por és una de les forces més potents d'aquest país, per a desgràcia nostra), per una altra.

Ara estem vivint uns moments extraordinàriament esperançadors a Escòcia, amb un referèndum per la independència que s'ha de celebrar en els propers anys que pot ser decisiu. Ara per ara, però, només el 31% dels ciutadans escocesos estan a favor de la independència. No tinc cap dubte que els escocesos aprofitaran totes les avinenteses per esvair les pors, per demostrar que sense Anglaterra les coses els aniran millor, que l'època de la nació-imperi s'ha acabat, que pertany al passat. Llegim, si no, amb atenció el llibre *El mirall escocès*, de Xavier Solano. En un recent article de Solano a l'AVUI, ens deia que Espanya seria veïna i amiga. No en tinc cap dubte: no volem ser independents contra Espanya, sinó a favor nostre.

DES DEL MOLÍ

Prodigis

Maria de la Pau Janer

Els nins prodigi mai no m'han fet gaire gràcia. Reconec que té molt mèrit tenir una intel·ligència excepcional. No és un mèrit fruit de l'esforç, ni tan sols de la pròpia voluntat. Ningú no tria el seu coefici-

ent intel·lectual. Ésser una criatura superdotada no vol dir que siguis més feliç. Això de la felicitat arriba a ser un misteri. Pensar massa sol tenir poc a veure amb la felicitat, un sentiment que va més unit a la nostra aptitud per aprofitar la vida. Hi ha ineptes vitals, persones incapaces de treure profit del que els ofereix el món. Hi ha qui en treu el suc amb una facilitat magnífica.

Un nin prodigi de nou anys ha fet una sol·licitud

per ingressar a la Universitat de Hong Kong. Als nou anys, abans d'entrar en l'adolescència, pretén començar els seus estudis universitaris. Va estudiar dos anys en un centre anglès per a nins prodigi. Ara vol fer matemàtiques. Ser un nin prodigi intel·lectualment no vol dir ser-ho emocionalment. Hi ha persones molt intel·ligents que són beneïtes emocionals. N'hi ha d'altres que tenen una gran maduresa en el món de les emo-

cions, però que en un test d'intel·ligència no donarien resultats extraordinaris.

Em pregunto què hi pot fer un nin de nou anys en una universitat. Òbviament aprovar els exàmens amb les millors notes, però també cremar etapes vitals quasi indecentment. Als nou anys, has de córrer amb una bicicleta pels carrers, has de jugar amb els amics, has de fer-te les preguntes que tots ens hem fet, quan començàvem a tastar la

vida. Es diu March. Farà un salt mortal d'acròbata i passarà de llarg per massa coses. Com viurà la infantesa i l'adolescència, si es reclou en un món d'adults? Els llibres de matemàtiques li explicaran fórmules complicades de calcular, de compondre i descompondre la realitat, però no li transmetran l'emoció per les descobertes petites, les sorpreses de viure, els dubtes de cada encontre amb tot allò que ens envolta.